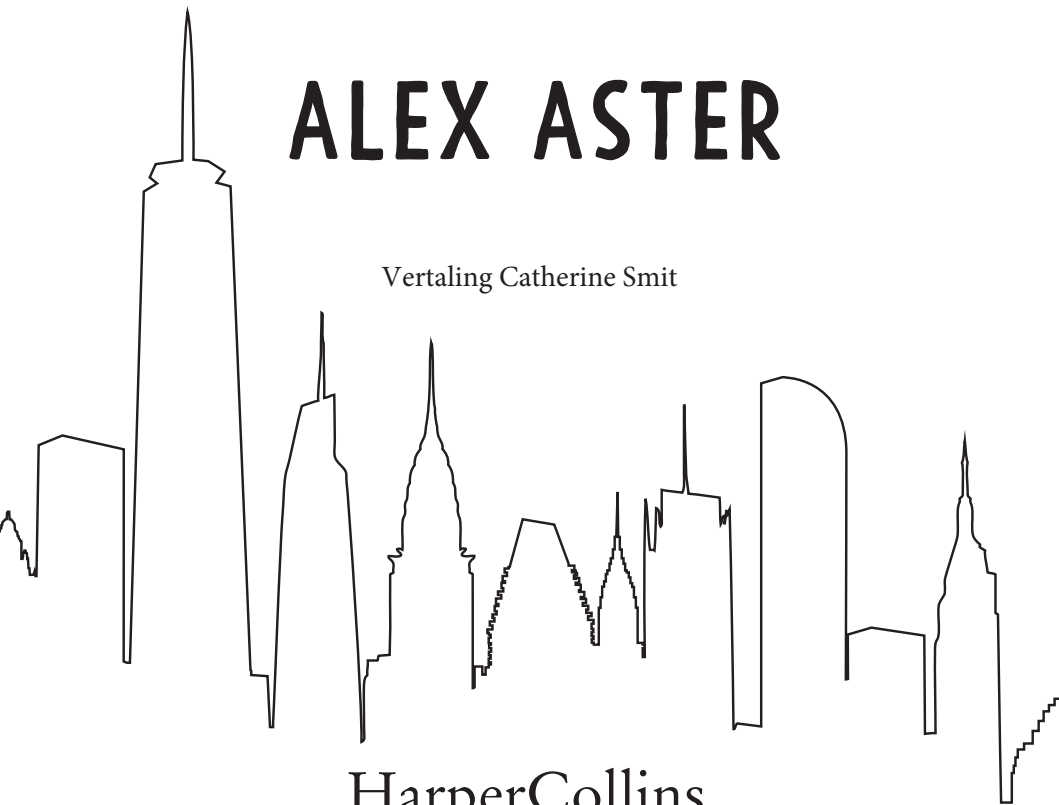

SUMMER IN THE CITY

ALEX ASTER

Vertaling Catherine Smit

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Alex Aster

Oorspronkelijke titel: *Summer in the City*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Catherine Smit

Omslagontwerp: Elsie Lyons

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagillustratie en bedrukte binnenzijde omslag: Ruby Taylor / Central Illustration Agency

Illustraties binnenwerk: pp. ii–iii: New York City skyline ©chuck/stock.adobe.com; pp. 7,

292: cinema clapperboard ©Bulgakova Kristina/stock.adobe.com; pp. 16, 243, 289: airplane

©Vectors Point/stock.adobe.com; pp. 20, 96, 216, 271: New York skylines ©phant/stock.adobe.com;

p. 27: milkshake and sandwich ©Artlana/stock.adobe.com; pp. 33, 196: computer

©olllikeballoon/stock.adobe.com; pp. 39, 88, 156: coffee cup ©dimagroshev/stock.adobe.com;

pp. 45, 63, 81, 103, 110, 225, 236, 278: clock, Empire State Building, Flat Iron, tenement

©redchocolatte/stock.adobe.com; p. 71: fountain ©B.inna/stock.adobe.com; pp. 136, 210:

gems ©Alina Pear/stock.adobe.com; p. 166 pizza ©StanMikov/stock.adobe.com; pp. 182,

254: flowers ©FourLeafLover /stock.adobe.com; p. 230: ice cream tub ©josepperianes/stock.adobe.com;

p. 230: spoon ©Visual Generation/stock.adobe.com; p. 281: taxi ©СофИ

ВЕСНИНА/stock.adobe.com; p. 266: Eiffel Tower ©saint_antonio/stock.adobe.com.

Foto auteur: © Vic Yuen

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1715 0

ISBN 978 94 027 7433 7 (e-book)

NUR 302

Eerste druk april 2025

Originele uitgave verschenen bij First Ink, een imprint van Pan Macmillan, The Smithson, 6 Briset Street, London EC1M 5NR.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

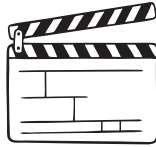
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

In New York kun je, elk weekend weer, geloven dat je een filmster bent. Een drankje doen op een dakterras met een skyline die daar speciaal voor jou lijkt te zijn neergezet. De lichtjes van de stad vormen een perfecte achtergrond bij de zorgvuldig nabewerkte selfie die je zo gaat posten. Dineren aan een tafeltje naast een celeb die haar eten nauwelijks aanraakt en op duidelijk hoorbare toon zo'n sappige roddel vertelt over een andere ster dat je je zowat verslikt in je gin-tonic. Op feestjes liggen de drugs als snoepgoed uitgespreid op een marmereen tafel in een penthouse met kamers voor inwonend personeel en een pilatesstudio groter dan jouw hele appartement.

Tenzij je mij bent, natuurlijk, en je op een doorsnee vrijdagavond niet probeert een tafeltje te bemachtigen bij Marquee, maar liever Netflix kijkt in een mottig T-shirt van de ex van je vroegere kamergenootje op de universiteit. Een shirt dat je in een moment van zwakte misschien wel hebt gepikt omdat je eigenlijk net zo dol op hem was als op je wekelijkse beker Ben & Jerry's waar je echt, echt, echt maar een paar lepels van gaat nemen, totdat de lepel de kartonnen bodem raakt.

'Sorry!'

Het voelt alsof ik een stomp in mijn maag krijg en ik hap naar adem. Een of ander lomp wijf met hakken zo scherp als breinaalden is net op mijn teen gaan staan.

Bij mij is ooit zonder verdoving een verstandskies getrokken door

een student tandheelkunde, een taak die mijn moeder hem nooit had mogen toevertrouwen.

Dit doet meer pijn.

Net als ik er een riedel grove schuttingtaal uit wil gooien en me afvraag of je een stilettohak kunt aanklagen, voel ik een hand op mijn schouder.

Penelope – mijn beste vriendin en vroegere kamergenootje heeft een geweldige smaak in mannen, maar veel minder als het om een avondje stappen gaat – zucht en kijkt me medelijdend aan. Als bijna-professioneel feestbeest heeft ze wel een tip voor deze beginner. ‘Zo. Nu weet je het ook: draag nooit schoenen met open tenen naar een club, Elle.’

Mijn grote teen gaat tekeer als een hart vlak voor een fatale hartstilstand. Ik zucht en zeg: ‘Ik héb geen andere hakken. En ik ben vanavond voor het eerst in een club.’

Penelope kijkt me strak aan en fronst. ‘Ik twijfel nog welke van die twee mededelingen ik triester vind.’

Ik trek een gezicht. ‘We zijn hier al bijna twee uur. Nog even en ik verander in een pompoen. Je hebt nog een kwartier.’

De enige reden dat ik me door Penelope heb laten wegtrekken vanonder mijn zachte dekentje is omdat ze beloofde dat we maar een uurtje zouden blijven. Niet langer. En dat we daarna frietjes zouden gaan eten bij dat ene tentje om de hoek dat pas na middernacht opengaat. En omdat ik ervan uitging dat het geen wilde nacht zou worden. Een of ander zakenblad heeft de club afgehuurd voor een feest voor medewerkers van de tien meest veelbelovende start-ups van het jaar. Penelope probeert binnen te komen bij een bekend platform voor durfkapitaal dat fors heeft geïnvesteerd in Atomic, de nummer één op de lijst.

Voor haar is dit werk.

‘Goed, goed.’ Ze pakt mijn hand en plant die neer op een hoekje van de bar, alsof ze een kapitein is die een boot aanmeert. Het marmer voelt net zo plakkerig aan als ik al had verwacht.

‘Hier wachten,’ sommeert ze. Dan verdwijnt ze in de menigte met

de nonchalance van iemand die de duistere, groezelige, vochtige krochten van het New Yorkse metrostelsel op haar duimpje kent.

Ik heb geen boodschap aan die opdracht. Het stelletje naast mij staat zo ongegeneerd tegen elkaar op te rijden dat hun kleren door de wrijving elk moment vlam kunnen vatten. Nog even en ze gaan over tot de daad, iets wat in een tent als deze trouwens nauwelijks opzien zou baren. Ik maak me klein, druk mijn ellebogen tegen mijn flanken en stort me in de mensenmassa; een wanhopige poging de toiletten te bereiken om de schade aan mijn voet op te kunnen nemen.

Ik word opgenomen in de kolkende menigte en kom in een veel rustiger hoekje van de club weer bovendrijven.

Rustiger – maar niet leeg.

Er is maar één toilet, en daar staat een lange rij wachtenden voor.

Eén wc maar. Ik frons mijn wenkbrauwen. Je zou toch denken dat een club van dit formaat er op zijn minst een paar had.

Een bewaker leunt met zijn rug tegen de muur en houdt met een serieus gezicht de boel in de gaten. Hij ziet eruit alsof hij bij de Secret Service hoort.

‘Eh, mag ik wat vragen?’ Ik prik een vinger in een arm die breder is dan mijn hoofd. Pas na drie keer prikken merkt de reus me op. Hij knijpt zijn ogen een beetje dicht en kijkt me afkeurend aan, alsof ik een huisregel van de club geschonden heb.

Hebben clubs eigenlijk huisregels?

En heb ik die soms geschonden door hem aan te spreken?

Ik slik. ‘Is er echt maar één?’ vraag ik, wijzend naar het toilet.

Hij gromt en knikt. Ik snap dat ik hem beter niet meer kan lastigvallen en stap achteruit om me weer in de rij te voegen.

Als we vijf minuten later nog geen millimeter zijn opgeschoven, besluit ik mijn teen te inspecteren met het lampje van mijn telefoon.

Niks aan de hand. Dikke pluim voor mijn teen, want ik had verwacht een gaatje te zien, of op zijn minst een gebroken teennagel.

Opgelucht dat ik al mijn tenen nog heb, zucht ik diep. Ik kijk hoe laat het is. Acht minuten. Penelope heeft nog acht minuten.

‘Heb je het naar je zin?’

De stem komt van zo'n grote hoogte dat ik mijn hoofd helemaal in mijn nek moet leggen om te zien wie het zei. Weer een bewaker, helemaal in het zwart. Deze is nog langer dan die van daarnet.

Ik knipper met mijn ogen.

Is dat ook een huisregel? Dat je het naar je zin moet hebben?

In gedachten rol ik met mijn ogen. *Natuurlijk niet, Elle.*

Hoewel... het is misschien helemaal niet zo'n gekke gedachte. Ik kan me indenken dat exclusieve clubs als deze (waarvoor drommen hippe mensen geduldig in een rij staan die reikt tot aan het volgende blok) gasten verwijderen zodra die ook maar de schijn wekken dat ze zich niet vermaken. Ontevreden gezichten verpesten de sfeer. Misschien heeft het tijdschrift strikte orders gegeven de stemming toch vooral aangenaam te houden voor de ondernemers, die tussen de veertig en vijftig zijn en zich vanavond op de dansvloer storten met een hand in hun zak zodat niemand hun trouwring ziet.

Maar wat zou het, denk ik. Ik ben er zo toch vandoor – ik kijk op mijn telefoon – over zeven minuten.

Dus daarom zeg ik het maar gewoon eerlijk. 'Nee.'

Hij trekt een wenkbrauw op en laat zijn blik door de club dwalen. Dan kijkt hij me in oprechte verwarring aan. 'Nee?'

Zie ik eruit als iemand die dit – een vloer die door alle gemorste drank helemaal plakkerig is, natte punten aan mijn lange, donkere haar omdat het per ongeluk in een drankje heeft gehangen, zweetdruppeltjes tussen mijn borsten omdat het hier zo belachelijk druk is – léúk vindt?

Hm, interessant. De gedachte dat ik blijkbaar niet uit de toon val tussen al deze mensen is eigenlijk heel... spannend?

De bewaker kijkt me nog altijd fronsend aan.

Ik zucht. 'Zeg, als je me eruit wilt gooien, doe dat dan maar gewoon. En bespaar me je afkeurende blik.'

Nu begrijpt hij er helemaal niets meer van. 'Jou eruit gooien?'

'Ja.' Ik kijk naar hem en zwaai mijn hand op en neer. 'Jij bent toch van de beveiliging?'

'Jij denkt dat ik hier werk?'

Nu frons ik mijn wenkbrauwen. 'Is dat dan niet zo?'

Zijn ogen beginnen te glinsteren. Van opwinding? Hij buigt zich voorover en is nu zo dichtbij dat ik een vleugje pepermunt op zijn adem ontwaar. 'Hoe kom je daarbij?'

Hè? Is hij een soort geheime bewaker dan? Eentje die niet mag opvallen?

Jeetje, nachtclubs zijn echt raar.

Ik trek hautain een schouder op en neem weer de houding aan van iemand die elke week gaat stappen in New York, van een vrouw van vijfentwintig die regelmatig in donkere hoekjes van clubs met mannen staat te praten. 'Nou, om te beginnen ben je een boom van een vent.'

Het woord 'boom' valt duidelijk niet goed. Ik rol met mijn ogen.

'Je bent een halve meter langer dan ik, gok ik. Terwijl ik hákken draag. En...' Ik gebaar naar zijn armen en bekijk die eens wat beter. Zijn schouders zijn enorm breed. Zelfs door de stof van zijn jasje kan ik zien hoe sterk ze zijn. Ik schraap mijn keel. 'En hoe je gekleed bent. Helemaal in het zwart.'

Hij knikt bedachtzaam.

'Als je niet wilt opvallen, mag je wel wat meer je best doen om op te gaan in de menigte,' zeg ik beslist. Ik begin nu lekker in mijn rol te komen. Ik vertel een volslagen onbekende hoe hij zijn werk moet doen.

Zijn mondhoeken krullen geamuseerd op. Hij buigt zich nog wat verder naar voren en zegt, met zijn mond vlak bij mijn oor: 'Kun je een geheimpje bewaren? Dit is mijn laatste avond hier.'

'Echt?'

Hij knikt. 'En jij mag het ook wel wat subtieler aanpakken.'

Ik frons mijn wenkbrauwen. 'Hoezo?'

Hij trekt een schouder op. 'Ach, iedereen kent ze wel, de figuren die op dit soort avonden opduiken in clubs als deze. Die rondhangen bij de toiletten, waar het wat rustiger is... om te flirten met wereldvreemde techmiljardairs.'

Nu snap ik er werkelijk niets meer van. Wat gebeurt hier nu eigenlijk? Wie denkt hij voor zich te hebben?

Hij gaat verder. ‘Op zulke hakken...’ Zijn blik glijdt langs mijn benen omhoog. ‘...en met zo’n rokje.’ Hij bekijkt me van onder tot boven en het voelt alsof zijn ogen een tintelend spoor over mijn huid trekken. Vanbinnen begint er iets te gloeien. Ik heb twee drankjes op – hoewel, eigenlijk zijn het er vijf, als je in aanmerking neemt dat ik zelden iets sterkers drink dan de kombucha van Penelope – en zijn aandacht versterkt het effect van de drank nog meer. Hoelang is het geleden dat iemand zo naar me keek? En dat ik zo’n ultrakort rokje droeg dat ik maar één verkeerde beweging hoef te maken om de hele wereld te laten zien wat voor ondergoed ik draag?

Er is nóg een reden dat ik me door Penelope heb laten meeslepen. Dit is mijn laatste avond in New York. Morgen vlieg ik naar de andere kant van het land. Voor altijd.

Dáárom heb ik me laten overhalen om deze outfit aan te trekken, om zo laat op te blijven: ik wil nog een laatste speelfilmmoment beleven.

Hij laat zijn blik even rusten op mijn borsten en kijkt me dan aan met zo’n intense blik dat ik op die hakken bijna mijn evenwicht verlies. Pure lust.

Alsof hij ook op zoek is naar een speelfilmmoment.

Geen idee wie het initiatief nam, maar voor ik het weet staan we in het trappenhuis en drukt hij me tegen de muur. We ademen allebei gejaagd, ik kijk omhoog, hij omlaag.

Ik weet niet wat me overkomt en ik ken deze man niet, maar dichterbij een filmscène ben ik van mijn leven nog niet geweest. Ik besluit deze kans te grijpen; ik neem zijn gezicht tussen mijn handen en voel dan zijn mond op de mijne.

De remmen gaan los.

Ik voel zijn gulzige lippen op mijn mond, in mijn hals, op mijn decolleté... en dan tilt hij me met adembenemend gemak op. Ik sla mijn benen om zijn middel. Zijn grote handen omvatten mijn kont en hij drukt zijn heupen zo stevig tegen die van mij dat ik sterretjes zie.

Een van zijn handen glijdt onder mijn topje. Zijn ruwe vingertoppen strijken langs de rand van mijn beha. Dan glipt zijn duim eronder en strijkt over mijn...

Ik trek mijn rug hol en ben in één klap nuchter. Of komt het door dat het licht hier zoveel feller is dan in de club?

Nu pas kan ik hem goed bekijken, en hij is megaknap. Felle groene ogen. Donker, net iets te lang haar dat rond zijn oren krult. Jukbeenderen scherp als een fraai geslepen diamant.

Waarschijnlijk een model dat bijklust in een club om de huur te kunnen betalen. Misschien is dit zijn laatste avond omdat hij eindelijk is geboekt voor een dikbetaalde klus.

‘Wat wil je?’ vraagt hij gebiedend. Zijn lage stemgeluid doorbreekt mijn gedachtestroom.

Mijn ademhaling is nog niet gekalmeerd. Met hese stem vraag ik: ‘Wat?’

Hij hijgt ook een beetje, maar de ogen waarmee hij me gevangen lijkt te houden staan verrassend helder. Zijn hand is omlaaggegleden naar mijn buik en zijn eeltige handpalmen bezorgen me aangename rillingen. ‘Ik wil je meenemen naar huis.’ Hij spreekt heel langzaam, alsof hij er zeker van wil zijn dat ik goed begrijp wat hij zegt. ‘Wat is daarvoor nodig?’

Gretig laat hij zijn blik weer over mijn lijf gaan. Als ik ook omlaagkijk, zie ik dat mijn rokje omhoog is gekropen en rommelig rond mijn middel zit. Ik schrik en kijk hem aan. Hij wacht op antwoord, en zijn blik is zo intens dat het lijkt of hij dwars door me heen probeert te kijken.

‘Wat. Wil. Je?’

Ik strek mijn benen en land weer met beide voeten op de grond. Mijn hakken raken met een tik de vloer en ik verlies bijna mijn evenwicht. ‘Hoe bedoel je, “wat wil ik”?’

Hij trekt een schouder op. ‘Iedereen wil toch iets?’ Het doet hem zo te zien niets dat zijn woorden me kwaad maken. ‘Ik wil jou.’ Hij gebaart naar zichzelf. ‘Vind je mij de moeite waard? Of... kan iets anders je over de streep trekken?’

Ik ben na deze woorden zo in shock dat ik bijna in de lach schiet.

Dan voel ik blinde woede.

‘Wil je me soms betalen?’

Hij trekt een gezicht. ‘Nee. Ik betaal nooit voor seks. Maar...’ Hij zucht. ‘...ik kan je wel mee uit eten nemen als je wilt? Of voel je soms meer voor een helikoptervlucht over de stad?’ Hij kijkt me bloedserieus aan en zegt: ‘Daar is het jou om te doen, of niet? Dat is toch de reden dat je hier bent vanavond?’

Ik geloof mijn oren niet. Hoewel zijn voorstel feitelijk voor een date kan doorgaan, insinueert hij toch iets heel anders. Ik vind het helemaal niks dat hij nu net doet alsof ik uit ben op meer dan een leuke avond.

Ik denk terug aan zijn woorden van zo-even. Zijn oordeel over mij. Een vrouw die je met geld je bed in kunt krijgen.

‘Begrijp ik jou goed? Denk jij dat genegenheid te koop is? Dat je een vrouw alleen maar op een dure date hoeft te vragen om haar bij je in bed te krijgen?’

Hij trekt weer een schouder op. ‘Ik kan alles kopen wat ik maar wil.’

Nu krijg ik echt vlekken voor mijn ogen. *Wie denkt deze gast wel niet dat hij is?* ‘Nou, echt niet.’ Ik ruk de deur open en ga de club weer in.

Het speelfilmmoment is voorbij, dat is duidelijk.

De harde muziek brengt me even van mijn stuk. Ik verstap me bijna op die stomme, stómme hakken, maar dan steekt iemand een hand uit om me op te vangen. Penelope.

‘Ik heb jou óveral gezocht!’ zegt ze, met een geschrokken nog-twee-minuten-of-ik-had-opsporing-verzocht-gebeld-gezicht. ‘Wat deed jij nou in het trappenhuis –’

Achter ons gaat de deur weer open, waarna de man met wie ik daarnet nog zowat versmolten was door de deuropening de club in stapt.

Haar wenkbrauwen schieten zowat tot aan haar haarlijn omhoog. ‘– met de CEO van Atomic...’

Ik knipper met mijn ogen. Draai me traag om naar de boomlange figuur wiens mond ik daarnet nog op de mijne voelde. ‘De wát?’

Hij kijkt me droogjes aan. Trekt een wenkbrauw op. ‘Verandert dat jouw kijk op de zaak?’

Ik doe bijna iets waar ik later spijt van zou hebben gehad. Bijna, want Penelope pakt mijn handen stevig beet. Ik breng mijn gezicht heel dicht bij het zijne en zeg: ‘Ik hoop dat de bubbel barst en dat die stomme start-up van jou een langzame, uiterst pijnlijke dood sterft.’

We gaan er snel vandoor, voordat de échte beveiligers ons de deur wijzen. En pas op straat, onder het licht van de straatlantaarns van New York City, om twee uur ’s nachts, een huizenblok verwijderd van dat ene friettentje, en op voldoende afstand van de plek waar ik mijn waardigheid verloor, kijk ik Penelope aan en zeg: ‘Die kerel had het lef mij een golddigger te noemen.’

TWEE JAAR LATER

‘Het is tegenwoordig helemaal niet zo moeilijk om een bedrijf voor een paar miljard te verkopen. Zo knap is dat niet.’

Ik druk mijn telefoon zo stevig tegen mijn oor dat ik Penelope hoor zuchten, zelfs al klinkt op datzelfde moment via de intercom een oproep aan passagiers om bagage en andere persoonlijke eigendommen niet onbewaakt achter te laten. Vlak naast me botst een jongetje dat op een robotkoffer zit tegen een boekenkast aan, en de stewardess bij de dichtstbijzijnde gate roept passagiers op pas een rij te vormen ná dat hun vlucht is omgeroepen.

‘Maak jezelf dat maar wijs, Elle,’ zegt Penelope na een tijdje.

Het is inmiddels jaren geleden en de groene ogen die me nu aanstaren vanaf de cover van het zakenblad dat het feest destijds organiseerde maken me nog altijd razend. Hij probéert op die foto niet eens vriendelijk te lijken. Hij kijkt de fotograaf, en nu mij, zo ijzig aan dat ik vermoed dat hij totaal geen zin had in die fotoshoot.

De kop onder de foto maakt dat ik zin krijg mijn telefoon op de vloer kapot te smijten. Ik zou willen dat ik een vloek over mensen kon uitspreken die ervoor zorgde dat iedereen vergat dat ze ooit hadden bestaan.

ATOMIC VOOR TIEN MILJARD DOLLAR VERKOCHT AAN VIRION.

‘Ze noemen hem de Billionaire Bachelor,’ gaat Penelope verder,

terwijl ik de stapel tijdschriften met die kop van hem erop verberg onder een ander blad, de Hudson News uit loop en naar mijn gate ga. Want de memo waarin staat dat ze net zo'n hekel aan hem moet hebben als ik heeft ze kennelijk niet gelezen.

Als ik dat tegen haar zeg, snuift ze verontwaardigd. 'Het is een eikel, daar zijn we het over eens. Maar je ziet hem nooit meer terug, dus wat boeit het?'

Nou, heel veel, zou ik willen zeggen, maar het is al triest genoeg dat ik nog steeds kwaad op hem ben. Hij loog over wie hij was, zoende met me in een trappenhuis en beweerde daarna dat ik op zijn geld uit was. Is dat echt zo erg?

Nou, ja dus.

Heel. Erg.

'Kunnen we het ergens anders over hebben?' zeg ik vinnig. 'Over hoe erg je me gaat missen bijvoorbeeld? Dat je geen idee hebt hoe je de tijd in LA moet doorkomen omdat je beste vriendin terug moet naar de eeuwigdurende flashmob die New York City nu eenmaal is?'

Penelope schiet in de lach. 'Ten eerste: jij begon over hem. Voor de zoveelste keer,' mompelt ze, voordat ze verdergaat. 'En inderdaad, Elle, ik zou niet weten hoe ik de komende drie maanden zonder jou moet doorkomen. Ik ga zeker geen dingen doen waar jij nooit voor te porren bent, zoals op het strand liggen of hiken of andere dingen waarbij je iets anders aan moet dan een joggingbroek.'

Waren we maar aan het facetimen, dan kon ik haar nu bestraffend aankijken.

'Of... uitgaan met die knappe chirurg in zijn operatiepak, je weet wel, zo'n ding met van die strikjes achterop...'

Midden in de vertrekhal kom ik zo abrupt tot stilstand dat ik tegen iemand aan bots en een scheut hete koffie over mijn mouw krijg. 'Heeft hij gebeld dan?'

Ik weet hoe Penelope nu grijnst, en ik stel me voor dat ze haar kin laat rusten op haar opgetrokken knieën. 'Hij belde niet... maar hij kwam naar mijn huis. Zei dat het hem uren had gekost om mijn adres te achterhalen.'

Mijn hoofd schiet van schrik naar achteren, en ik knipper met mijn ogen. ‘En...’

‘Ja, Elle, ik vond dat helemaal prima. Jij weet beter dan wie ook dat verontrustend gedrag pas verontrustend is –’

‘Als je je niet tot iemand aangetrokken voelt. Jaja, ik weet het. Zoals Edward in *Twilight*, die naar Bella kijkt terwijl ze slaapt.’

Bij de gate, waar ik eindelijk ben aangekomen, kijkt iemand me vreemd aan en ik kijk brutaal terug tot ze haar blik afwendt.

‘Oké, en hoe ging het verder?’

Penelope zucht. ‘Hij had prosciutto meegenomen, en prosecco uit de streek in Italië waar mijn familie vandaan komt – die informatie had hij online ook ergens opgeduikeld – en sneed met zijn eigen dure messenset plakjes van het vlees!’

Ik vertrek mijn gezicht. ‘Niet schrikken nu... maar weet je zeker dat het geen seriemoordenaar is?’

‘Hij is geen seriemoordenaar. Hij gaat gewoon echt voor me.’

‘Eh...’

Ze klikt met haar tong. ‘Maak je niet druk. Ik heb hem op internet helemaal nageplozen. Ik heb al zijn exen gevolgd met mijn schaduwwaccount. Een Google Alert voor zijn naam ingesteld. Ik ben zijn gangen nagegaan tot het begin van de middelbare school – een héél goeie trouwens. Nou, wat ik altijd doe dus.’

Ik kantel mijn hoofd opzij en druk de telefoon tegen mijn andere oor. ‘Oké, dus je weet zeker dat hij geen seriemoordenaar is?’

Deze kerel is vrijwel zeker geen seriemoordenaar, en niet alleen omdat er statistisch gezien op een bepaald moment maar zo’n twaalf seriemoordenaars actief zijn (een weetje uit de truecrimepodcasts waar ik altijd mee in slaap val).

Nee, we kunnen eigenlijk wel stellen dat hij echt leuk is. En in LA behandel je zulke mannen met evenveel zorg en eerbied als een bedreigde diersoort. Penelope heeft een ongekend talent voor het aantrekken van de leukste mannen. Het is bijna eng. Zij beweert dat het door haar sproeten komt. Die zouden haar een vriendelijke uitstraling bezorgen, maar de wetenschappelijke verklaring daarachter zie ik niet helemaal.

En waar de meeste mensen met scharrels als die van Penelope vrolijk de zonsondergang tegemoet zouden huppelen, zet zij die mannen van haar na een paar maanden zonder pardon aan de kant. Ze laat een spoor achter van geknakte kerels van wie ze de namen nooit meer in de mond neemt.

Ze is echt vreselijk. Ze heeft het een keer met iemand uitgemaakt door hem een grote taart te sturen met een verdrietige emoji erop en glashard de uitnodiging voor het huwelijk van zijn zus af te wijzen.

Ze is mijn beste vriendin en ik zal haar tot het einde der tijden in alles steunen.

‘Haha,’ zegt Penelope. ‘Jouw vlucht wordt omgeroepen om te boarden, Elle. Ik wens je een vlucht zonder turbulentie en een knappe reisgenoot toe!’

Ze verbreekt de verbinding.

En ik vlieg terug naar de stad die ik twee jaar geleden voorgoed de rug had toegekeerd.